

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 251/2012-30

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 20. septembra 2012 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa a zo sudcov Juraja Horvátha a Sergeja Kohuta prerokoval prijatú sťažnosť mal. J. K., K., a L. K., K., zastúpených advokátom JUDr. M. H., K., vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 23 P 66/09 a takto

r o z h o d o l :

1. Okresný súd Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 23 P 66/09 porušil základné právo mal. J. K. a L. K. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie veci v primeranej lehote zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Mal. J. K. a L. K. priznáva finančné zadost'učinenie každej v sume po 1 500 € (slovom tisícpäťsto eur), ktoré je Okresný súd Košice II p o v i n n ý zaplatiť im do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. Mal. J. K. a L. K. priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume 416,28 € (slovom štyristošestnásť eur a dvadsaťosem centov), ktoré je Okresný súd Košice II p o v i n n ý vyplatiť na účet ich advokáta JUDr. M. H., K., do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. II. ÚS 251/2012-10 z 10. júla 2012 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť mal. J. K. a L. K. (ďalej len „sťažovateľka“, spolu len „sťažovateľky“), ktorou namietajú porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 23 P 66/09.

Sťažovateľky uviedli, že «Sťažovateľka L. K., matka maloletej J. K., návrhom z 13. marca 2009 požiadala o úpravu styku otca s maloletou, ktorých styk bol pôvodne upravený rozsudkom Okresného súdu Košice II(...), sp. zn. 11 C 45/2005 z 10. decembra 2007.

Napriek viac ako trojročnému trvaniu súdneho konania v tak citlivej veci, okresný súd žiadnym, čo i len neprávoplatným spôsobom vo veci samej nerozhodol.

Z uvedeného dôvodu sťažovateľka podľa § 62 odsek 1 zákona č. 754/2004 Z. z. o súdoch v znení neskorších predpisov podala 19. marca 2012 predsedovi okresného súdu sťažnosť na prietahy v konaní.

Predseda okresného súdu v odpovedi z 22. marca 2012 konštatoval čiastočnú dôvodnosť sťažnosti „v dôsledku dlhodobej práceneschopnosti pôvodnej zákonnej sudkyne“ a následnému prideleniu veci iným sudcom, ktorí „z objektívnych dôvodov“ neboli schopní konať a rozhodovať plynulo. Zároveň poukázal na potrebu znaleckých dokazovaní, ustanovovaní tlmočníka a opakované podávanie predbežných opatrení.

Od tejto odpovede predsedu okresného súdu nebol vykonaný vo veci žiaden úkon smerujúci k rozhodnutiu vo veci samej.».

Vzhľadom na uvedené podstatné skutočnosti sťažovateľky navrhli, aby ústavný súd o sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„Okresný súd Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 23P 66/2009 porušil základné právo J. K. a L. K. na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy(...) a právo na prejednanie veci v primeranej lehote zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru(...)

J. K. a L. K. priznáva primerané finančné zadostučinenie každej v sume 3 500,- Eur(...), ktoré im je Okresný súd Košice II povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

J. K. a L. K. priznáva náhradu trov právneho zastúpenia(...)“

2. Na základe žiadosti ústavného súdu sa k veci písomne vyjadrili obaja účastníci konania: okresný súd, zastúpený jeho predsedom, listom sp. zn. SprV 437/2012 z 8. augusta 2012 a právny zástupca sťažovateľiek stanoviskom k uvedenému vyjadreniu okresného súdu z 12. septembra 2012.

2.1 Predseda okresného súdu s poukazom na vykonané úkony v namietanom konaní uviedol, že „jediným prietahom v danom konaní bolo obdobie nečinnosti tunajšieho súdu od 29. 1. 2010 do 9. 9. 2010. Jednalo sa však o prietah ojedinelý a v predmetnom konaní výnimočný, spôsobený dlhodobou práceneschopnosťou zákonnej sudkyne, ktorá trvala

od 11. 1. 2010 do 9. 12. 2010. V uvedenom období boli všetky nerozhodnuté a nevybavené veci súdneho oddelenia tejto sudkyne prerozdelené do súdnych oddelení dvoch sudkýň rozhodujúcich v tejto agende, ktoré z objektívnych dôvodov neboli schopné konať vo všetkých pridelených veciach plynulo. Následne neboli zo strany súdnych osôb tunajšieho súdu zistené žiadne prieťahy.

Je však potrebné poukázať na skutočnosť, že dĺžka predmetného konania bola zapríčinená predovšetkým jeho skutkovou obtiažnosťou, o čom svedčí fakt nutnosti zabezpečenia znaleckého dokazovania, zabezpečením dôkazu z cudziny, ktorý navrhla sama sťažovateľka, s čím súvisela nevyhnutne potreba zabezpečenia prekladateľa v konaní, a to opakovane. Na dĺžku daného konania nepochybne vplývalo i správanie samotnej sťažovateľky, ktorá dvakrát požiadala o odročenie vytýčeného pojednávania, po nariadení znaleckého dokazovania neposkytla súčinnosť ustanovenej znalkyni, keď táto z dôvodu nemožnosti vypracovania posudku práve z tohto dôvodu musela túto skutočnosť oznámiť súdu, ale i opakovanými návrhmi na vydanie predbežných opatrení. Jedná sa nepochybne o procesné právo sťažovateľky, avšak pri jeho využití jej musí byť zrejmé, že vytvára časový posun pre vytýčenie pojednávania vo veci samej. Napokon rozhodnutia tunajšieho súdu o oboch predbežných opatreniach boli odvolacím súdom potvrdené, jednalo sa teda o vecne správne rozhodnutia.

Nie je tiež zrejmé, z akého dôvodu podala sťažovateľka sťažnosť na prieťahy v čase, keď súd vo veci plynulo konal, keď dokonca obdržala predvolanie na pojednávanie.

Na vytýčenom pojednávaní dňa 29. 6. 2012 bolo vo veci rozhodnuté a proti rozsudku sťažovateľka nepodala odvolanie. Možno teda predpokladať, že sa s týmto rozsudkom stotožňuje.“

2.3 Právny zástupca sťažovateľiek v reakcii na uvedené vyjadrenie predsedu okresného súdu uviedol, že «Predovšetkým podávanie návrhov na vydanie predbežných opatrení sťažovateľkou v súdnom konaní nebolo samoučelným aktom sťažovateľky. Prvý takýto návrh na vydanie predbežného opatrenia bol sťažovateľkou podaný až 23. 11. 2011, čiže po viac ako 32 mesiacoch od podania návrhu vo veci samej (18. 03. 2009), pričom podnetom k takémuto konaniu sťažovateľky bola práve nečinnosť súdu. Dôvodom podávania návrhov na vydanie predbežných opatrení bolo zabezpečiť, aspoň predbežne a

teda dočasne do rozhodnutia súdu vo veci samej, zdravý, a to najmä psychický vývin maloletej J. K. Styk maloletej J. K. s otcom jej totiž spôsobuje emocionálnu traumu, o čom svedčí Lekárska správa – nález(...) zo dňa 05. 01. 2012, Zápisnica o výsluchu osoby mladšej ako 14 rokov zo dňa 27. 02. 2012 (ČVS: ORP 960/2 0VK-KE-2011), ako aj samotný Znalecký posudok PhDr. E. S. č. 87/2011 (vypracovaný pre účely súdneho konania). To, že sťažovateľka nepodala odvolanie vo veci samej, neznamená jej úplné stotožnenie sa s rozsudkom, no vzhľadom na prebiehajúce prieťahy v konaní a aby vec bola konečne právoplatne ukončená, nepodanie odvolania vo veci samej bolo tak povediac „menším zlom“ (aj vzhľadom na skutočnosť, že styk otca s maloletou mal byť realizovaný za prítomnosti matky, resp. starej matky maloletej, čo maloletej bude spôsobovať určite menšiu emocionálnu traumu ako bez zabezpečenia ich prítomnosti, s ktorým „počíta“ pôvodné rozhodnutie o úprave styku).».

3. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich stanoviskami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy.

II.

Z obsahu sťažnosti a k nej priložených písomností, z vyjadrení účastníkov konania a z obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu ústavný súd zistil tento priebeh a stav konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 23 P 66/09:

Dňa 18. marca 2009 sťažovateľky doručili okresnému súdu návrh na úpravu styku otca s maloletou sťažovateľkou.

Dňa 24. apríla 2009 okresný súd uznesením ustanovil maloletej kolízneho opatrovníka, ktorý bol zároveň požiadaný o prešetrenie pomerov a podanie správy v lehote 30 dní, opis návrhu bol doručovaný odporcovi (otcovi maloletej). Správa z Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny v K. bola okresnému súdu doručená 20. mája 2009.

Dňa 30. septembra 2009 okresný súd určil termín pojednávania na 20. november 2009.

Dňa 19. novembra 2009 požiadala sťažovateľka o odročenie pojednávania určeného na 20. november 2009 zo zdravotných dôvodov. Pojednávanie bolo odročené na 29. január 2010. Pojednávanie z 29. januára 2010 bolo odročené z dôvodu práceneschopnosti sudkyne na neurčito.

Dňa 22. februára 2010 bol predmetný spis z dôvodu dlhodobej práceneschopnosti zákonnej sudkyne pridelený inému sudcovi.

Dňa 9. septembra 2010 okresný súd určil termín pojednávania na 13. október 2010. Pojednávanie sa 13. októbra 2010 uskutočnilo a bolo odročené na neurčito pre účely podania vyjadrenia zo strany odporcu a kolízneho opatrovníka.

Dňa 4. januára 2011 okresný súd určil termín pojednávania na 18. február 2011.

Dňa 16. februára 2011 požiadala sťažovateľka o odročenie nariadeného pojednávania zo zdravotných dôvodov. Na základe jej žiadosti bolo pojednávanie zrušené.

Dňa 18. februára 2011 sa uskutočnil mimo pojednávania výsluch odporcu.

Dňa 24. februára 2011 okresný súd určil termín pojednávania na 1. apríl 2011. Pojednávanie sa uskutočnilo a bolo odročené na neurčito na účely nariadenia znaleckého dokazovania.

Dňa 15. apríla 2011 okresný súd uznesením nariadil znalecké dokazovanie.

Dňa 21. apríla 2011 okresný súd uznesením ustanovil v konaní prekladateľa.

Dňa 19. júla 2011 okresný súd zaslal spis ustanovenej znalkyni na vypracovanie znaleckého posudku a zároveň uznesením z uvedeného dňa bola ustanovená prekladateľka na vypracovanie prekladu správy doručenej zo Španielska.

Dňa 13. septembra 2011 ustanovená znalkyňa oznámila, že sťažovateľka s dieťaťom sa dvakrát na jej predvolanie nedostavila a mailom jej oznámila, že so znaleckým vyšetrením nesúhlasí. Požiadala teda okresný súd o odporúčanie, ako má v danej veci ďalej postupovať.

Prípisom z 3. októbra 2011 bola sťažovateľka upozornená na povinnosť poskytnúť ustanovenej znalkyni potrebnú súčinnosť a možnosť uloženia poriadkových opatrení.

Uznesením z 26. októbra 2011 bol okresným súdom ustanovený iný prekladateľ z dôvodu vyčiarknutia zo zoznamu pôvodného prekladateľa.

Dňa 11. novembra 2011 požiadala sťažovateľka o odpustenie poplatkov vo veci prekladateľského úkonu.

Dňa 15. novembra 2011 okresný súd uznesením určil odmenu prekladateľa.

Dňa 23. novembra 2011 podala sťažovateľka návrh na vydanie predbežného opatrenia. Uznesením z 25. novembra 2011 bol jej návrh zamietnutý.

Dňa 1. decembra 2011 bol ustanovenou znalkyňou okresnému súdu doručený znalecký posudok.

Dňa 6. decembra 2011 bol znalecký posudok doručený na vyjadrenie účastníkom konania.

Dňa 9. decembra 2011 podala sťažovateľka proti uzneseniu o zamietnutí návrhu na vydanie predbežného opatrenia odvolanie.

Dňa 11. januára 2012 bol spis predložený na rozhodnutie Krajskému súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“).

Dňa 6. februára 2012 krajský súd potvrdil uznesenie okresného súdu. Spis bol vrátený 8. februára 2012.

Dňa 3. februára 2012 podala sťažovateľka opakovanú žiadosť o vydanie predbežného opatrenia. Uznesením z 13. februára 2012 bolo konanie o nariadenie predbežného opatrenia zastavené.

Dňa 1. marca 2012 podala sťažovateľka opäť návrh na vydanie predbežného opatrenia. Uznesením z 5. marca 2012 bolo konanie o návrhu zastavené.

Dňa 1. marca 2012 podala sťažovateľka proti uzneseniu odvolanie.

Dňa 12. marca 2012 bol spis predložený krajskému súdu, ktorý ho vrátil 19. marca 2012 ako predčasne predložený s odôvodnením, že uznesenie o zastavení konania nebolo doručené všetkým účastníkom konania.

Dňa 18. mája 2012 bol spis opakovane predložený krajskému súdu.

Dňa 21. mája 2012 krajský súd uznesením potvrdil uznesenie okresného súdu o zastavení konania o nariadenie predbežného opatrenia.

Dňa 25. mája 2012 okresný súd určil termín pojednávania na 29. jún 2012.

Dňa 28. júna 2012 okresný súd uznesením nepriznal sťažovateľke oslobodenie od súdnych poplatkov. Dňa 11. júla 2012 podala sťažovateľka proti uzneseniu odvolanie.

Dňa 29. júna 2012 okresný súd rozsudkom vo veci rozhodol.

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 23 P 66/09 dochádzalo k porušovaniu základného práva sťažovateľiek na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov(...)

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná(...)

Ústavný súd si pri výklade „práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov“ garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva

k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o „právo na prejednanie veci v primeranej lehote“, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03).

Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov garantované v čl. 48 ods. 2 ústavy, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitosť veci, správanie účastníka a postup súdu (napr. I. ÚS 41/02). Ústavný súd pritom prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02). Podľa rovnakých kritérií postupoval aj v danom prípade.

1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosť veci, dĺžka napadnutého konania podľa názoru ústavného súdu bola závislá od zložitosti veci len sčasti. Vec z právneho hľadiska nemožno považovať za zložitú, pretože ide o bežnú agendu všeobecných súdov. Pokiaľ ide o faktickú zložitosť, tú predstavovala potreba zabezpečenia dôkazu z cudziny. Tieto skutočnosti ústavný súd zohľadnil pri určení finančného zadosťučinenia.

2. Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria, teda správania sťažovateľiek v preskúvanom konaní, ústavný súd nezistil žiadnu významnú okolnosť, ktorá by mala byť osobitne zohľadnená na ich ťarchu pri posudzovaní otázky, či a z akých dôvodov došlo v predmetnom konaní k zbytočným prietahom. Sťažovateľky okrem ojedinelého prípadu, keď krátku dobu došlo k zdržiavaniu vypracovania znaleckého posudku, neprispeli svojím správaním k zbytočným prietahom v konaní, aktívne sa dožadovali pokračovania v konaní aj podávaním návrhov na vydanie predbežných opatrení. Využitie možností daných sťažovateľkám procesnými predpismi (podľa Občianskeho súdneho poriadku) na uplatňovanie a presadzovanie ich práv v občianskom súdnom konaní spôsobuje síce predĺženie priebehu konania, nemožno ho však kvalifikovať ako postup, dôsledkom ktorého sú zbytočné prietahy (napr. I. ÚS 31/01).

3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu v predmetnej veci a konštatuje, že okresný súd okrem opakovaného vykonávania úkonov v dvojmesačných intervaloch (napr. od 30. septembra 2009 do 19. novembra 2009, od 24. februára 2011 do 15. apríla 2011) bol vo veci nečinný v období od 24. apríla 2009 do 30. septembra 2009 (päť mesiacov), v období od 20. novembra 2009 do 22. februára 2010 (tri mesiace), v období od 22. februára 2010 do 9. septembra 2010 (sedem mesiacov), v období od 9. septembra 2010 do 4. januára 2011 (štyri mesiace) – pričom okresný súd v tomto období okrem ojedinelých administratívnych úkonov nič nevykonával. Uvedené obdobie nečinnosti okresného súdu bez akýchkoľvek zákonných dôvodov treba považovať za zbytočné prietahy v konaní, ktoré sú z ústavnoprávneho aspektu netolerovateľné, pretože k uvedenej nečinnosti, a teda k prietahom nedošlo v dôsledku zložitosti veci ani správania sťažovateľiek, ale predovšetkým v dôsledku nečinnosti okresného súdu. Ústavný súd pritom už opakovane uviedol, že ústava v čl. 48 ods. 2 zaväzuje predovšetkým súdy ako garantov spravodlivosti, aby prijali príslušné opatrenia umožňujúce prerokovanie veci, a teda vykonanie spravodlivosti bez zbytočných prietahov.

Uvedenú nečinnosť nie je možné ospravedlniť skutočnosťami uvádzanými vo vyjadrení predsedu okresného súdu, pričom vec bolo potrebné posúdiť aj s ohľadom na jej povahu a význam pre sťažovateľky. Samotná zákonná úprava (§ 176 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku) predpokladá konanie súdu bez zbytočných prietahov a rozhodnutie vo veci do šiestich mesiacov od začiatku konania. Zároveň Európsky súd pre ľudské práva zdôraznil, že ak sú predmetom konania vzájomné vzťahy medzi rodičmi a deťmi, konaniu o týchto vzťahoch príslušné súdy majú venovať „mimoriadnu starostlivosť, pretože procesné omeškanie v takejto veci môže mať za následok de facto rozhodnutie o otázke predloženej súdu“ (pozri H. v. Spojené kráľovstvo, rozsudok z 8. júla 1987, § 85). Vo svetle tejto požiadavky sa potom podstatne mení aj pohľad na posúdenie prietahov v predmetnej veci vo vzťahu k základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručenému v čl. 48 ods. 2 ústavy, účelom ktorého je, aby sa čo najskôr odstránil stav právnej neistoty, kvôli čomu prebieha súdne konanie (*mutatis mutandis* II. ÚS 66/02).

S poukazom na uvedené dôvody ústavný súd v konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 23 P 66/09 vyslovil porušenie základného práva sťažovateľiek na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, tak ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia v bode 1.

4. Vzhľadom na to, že 29. júna 2012 bol v predmetnej veci na okresnom súde vyhlásený rozsudok, neprichádzalo do úvahy v okolnostiach danej veci rozhodnutie podľa § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde.

5. Podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda sa porušili, aj primerané finančné zadosťučinenie.

Sťažovateľky požadovali priznať primerané finančné zadosťučinenie každej v sume 3 500 € vzhľadom na závažnosť konania, ktoré je pre ne bytostne dôležité, ovplyvňujúce ich každodenný život, a vzhľadom na to, že nečinnosť okresného súdu vyvoláva u nich *„pocit márnosti, snahy dovolať sa spravodlivosti, ktorý sťažovateľky nezvratne nadobudli“*.

S prihliadnutím na okolnosti danej veci ústavný súd dospel k názoru, že len konštatovanie porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy a v čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je dostatočným zadosťučinením pre sťažovateľky. Ústavný súd preto uznal za odôvodnené priznať im aj finančné zadosťučinenie podľa citovaného ustanovenia zákona o ústavnom súde, ktoré podľa zásad spravodlivosti s prihliadnutím na všetky okolnosti zisteného porušenia základného práva sťažovateľiek, najmä vzhľadom na povahu napadnutého konania považuje za primerané každej zo sťažovateľiek v sume 1 500 €.

6. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia v bode 2.

6. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Právny zástupca sťažovateľiek si uplatnil trovy právneho zastúpenia v sume 416,28 €, ktorú mu ústavný súd priznal.

Priznanú úhradu trov právneho zastúpenia je okresný súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľiek (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 Občianskeho súdneho poriadku).

7. Vzhľadom na uvedené ústavný súd o uplatnených trovách konania sťažovateľiek rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 3 výroku tohto rozhodnutia.

8. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou rozhodnutia uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. septembra 2012